

Quim Muntañola. Ninotaire de culte, autor de clàssics com 'Josechu el vasco'

“Als anys 50, dos homes a peu, sols, pel Priorat érem sospitosos!”

> Enguany es compleixen 10 anys de la darrera edició del llibre *A peu pel Priorat*, basat en un viatge entranyable i ple de peripecies que l'humorista i dibuixant Quim Muntañola i l'escriptor Josep M. Espinàs, companys a l'editorial Destino, van fer per terres prioratenques l'octubre del 1957

Als seus 95 anys, fent gala de la hiperactivitat que l'ha acompanyat tota la vida, en Joaquim Muntañola ens rep mostrant-nos els últims llibres que ha publicat, especialment *La memòria fa pessigolles* (2008), i els plecs d'acudits de temes de platja que té preparats per a un proper volum.

Però Quim, com és possible que tingui tantíssims dibuixos inèdits?

Cada dia dibuixo, sempre ho he fet. Penseu que vaig fer l'acudit diari a *La Vanguardia* durant 22 anys! I que ja dibuixava abans de la Guerra Civil al *Bè Negre* i al *Patufet*. Llavors signava KIM, haha... D'allò encara fa més anys que del *Viatge al Priorat*, haha... .

Com va ser que es va aventurar aquell mes d'octubre del 1957 a acompanyar l'Espinàs en les seves, llavors ja famoses, passejades per Catalunya?

Ens aveníem molt quan ens trobàvem a l'editorial Destino. Allà l'ambient era molt intel·lectual. Preparàvem un llibre sobre les coses que fa la gent en diumenge, que al final no va arribar a sortir perquè en aquella època jo estava molt absorbt pel teatre. Em va comentar que marxava, i jo m'hi vaig apuntar... L'Espinàs era molt més jove que jo, però va quedar meravellat de la marxa que jo portava!

Sí, això ho comenta L'Espinàs al llibre quan fem l'as-

TATE CABRÉ
BARCELONA

...censió a Siurana. Diu: “...Tot fent camí, m'adono també que en Muntañola no és, precisament, un aprenent de caminador. Té passa ferma i bons pulmons. I ben cert que la pujada a Siurana no és fàcil...” Es veu que hi van pujar pel camí de pissarra!

Oh!, sempre anàvem pels camins més enrevessats. A La Figuera va ser molt èpic, la pujada va ser duríssima, vam arribar amb la llengua a fora i els peus llagats i una vegada a dalt de tot vam descobrir-hi una carretera fantàstica que hi pujava per l'altre costat! Ens volíem morir!

Això també ho va plasmar l'Espinàs en un divertit diàleg amb vostè: “D'on diable ve, aquesta carretera? -Tant se val. Ve d'algun lloc i se'n va a un altre. -I se li acudeix passar precisament per La Figuera. D'ençà que hem vist la carretera els genolls acusen més la pujada. -Voliem fer l'heroi i, ja ho veus, hem fet el burro. Pero no ens ho creíem, ni una cosa ni l'altra. -jo ho tornaria a fer. -I jo.”

Jo era un excursionista de pega. Estava molt en forma perquè jugava a tennis dia sí i dia no, però mai no he tornat a fer cap excursió. En canvi el tennis no l'he deixat, encara sóc el soci número tres del Barcino! Jejeje... I aquest estiu amb el meu cuidador, l'Orlando, he jugat molt a ping-pong, jejeje... I li feia cada jugada més maca!

A mi em va fer gràcia quan van a veure la posta de sol a l'ermita de Sant Pau, i es tro-

ben amb la modernitat: “En Muntañola i jo avancem amb les mans a les butxaques, el coll de la caçadora alçat i la boina fins a les celles... En direcció contrària passen dues noies d'aire agitanat, que riuen, parlen andalús i porten pantalons”. I quan l'hi comenten al fondista de La Figuera, els respon: “-Hi ha molta immoralitat, avui. Les dones donen molt escàndol, no ho creu així?”

Ja n'hi havia de personatges curiosos, sí. Com que dormíem a les cases particulars en vam conèixer molta de gent. Recordo molt especialment que vam fer cap a la casa d'un capellà que tenia penjada a la paret una foto molt eròtica d'un noi. Un apol·lo. I de fet en aquells anys, l'homosexualitat era tan perseguida que fins i tot nosaltres havíem d'anar en compte!

Eren dos excursionistes sospitosos?

Dos homes a peu, sols, pel Priorat del anys 50, aquells paratges desèrtics on quasi no hi havia automòbils i no existia el turisme, la Guàrdia Civil no ho va veure gens clar... Ens va detenir i interrogar per si érem homosexuals!

La sang no va arribar al riu?

Nooo. A mi ja m'havien detingut per “escàndol a la via pública” per anar amb pantalons curts i el tors nu! una vegada que conduïa el meu descapotat a tot drap de Platja d'Aro a Barcelona perquè s'havia posat foc a casa meva! •

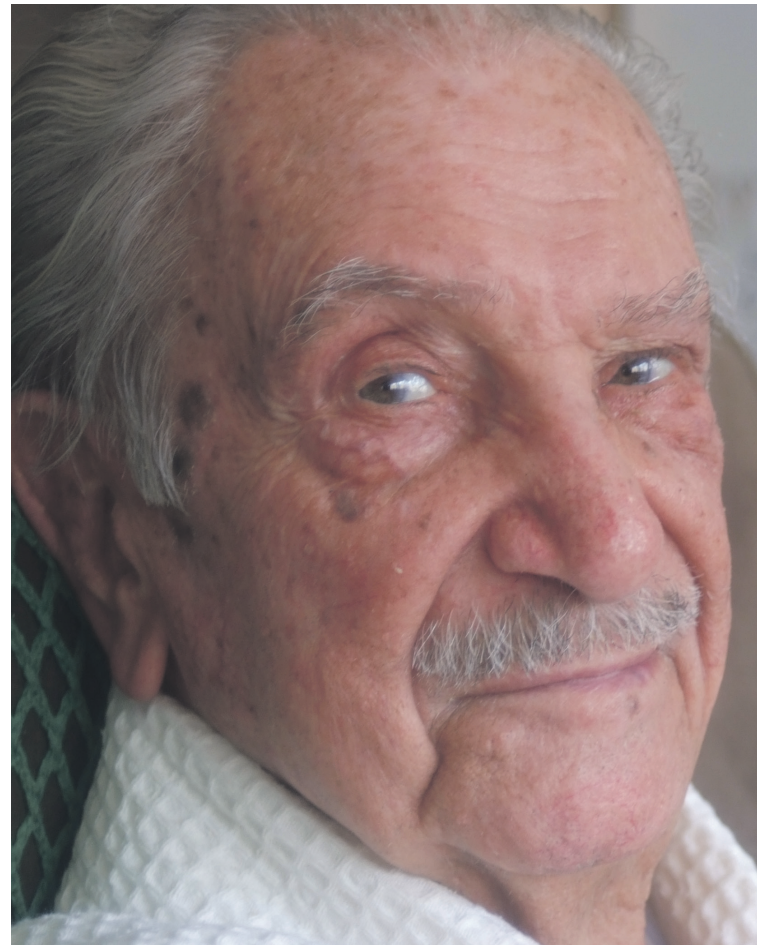

FOTO: TATE CABRÉ

“Als prioratins que resisteixen heroicament”

El *Viatge al Priorat* de Josep M. Espinàs va ser publicat a l'editorial Selecta l'any 1962 i reeditat el 1984. Amb el títol canviat a *A peu pel Priorat* va aparèixer a l'editorial La Campana al 1991, on va ser reeditat el 1999, fa 10 anys. Totes les edicions llueixen la mateixa doble dedicatòria:

“A Joaquim Muntanyola, que ha provat, una vegada més, el seu humor acompanyant-me pels camins del Priorat.

Als prioratins que resisteixen heroicament”.

Al llarg del text són freqüents els diàlegs entre tots dos amics, les referències a què diu en Muntañola, a què pensa, des que arriba amb el seu Citroën 11-Normal un dimarts a les 14,00h a Cornudella, fins que el viatge s'acaba amb les frases següents, a les vuit d'un matí, al coll de Solanes de La Figuera, amb el Joan, el fondista que els fa de guia:

“Tenim el Priorat als peus. El Priorat que s'ha despertat, que s'ondula suaument i desprèn, tocat pel sol, una boirina color d'aram. De baixada, el camí sembla més dret encara. El camí ens retorna, ràpidament, al riu i a les vinyes baixes, a les sòlides, petites, clares coses de la terra de l'home”.